

naturligvis ikke vilde bøje sig, før vi havde Statsregnskabs klare Tal. Dem har vi i dette Øjeblik, og paa Statsregnskabet for Finansaaret 1922—23, i hvilket Tidrum vi altsaa havde været inde paa meget betydelige Reduktioner med Hensyn til Ordningen af 1909, ser vi, at Militærudgifterne det Finansaar har været over 55 Mill. Kr. Af Statsregnskabet for 1923—24 ser vi, at Udgifterne er nede paa 45 Mill. Kr., og naar vi endelig ser paa Finansloven, som blev vedtaget for 1924—25, er Beløbet dér ca. 48 Mill. Kr. At Udgifterne i 1924—25 er betydeligt højere end 1923—24, hænger sammen med, at man i 1923—24 af de ekstraordinære Beløb skulde benytte 2 Mill. Kr., og man benyttede kun halvanden Million, medens man derimod for 1924—25 skulde benytte ca. 4 Millioner. Alligevel har, som jeg hele Tiden har udtalt, Normalbudgettet bevæget sig omkring de 47 Mill. Kr. Naturligvis maa der her tages noget Hensyn til Dyrtidstillæget, som ogsaa spiller en Rolle paa vort Militærbudget, men alligevel reduceres Tallene i Forhold til 1909-Ordningen, som det blev udtalt fra vor Side i 1922. Nu har vi altsaa de klare Tal, og dem kan hverken den højtærede Minister eller nogen anden komme udenom. Jeg mener, det har sin Betydning netop under denne Debat ogsaa at nævne de Tal, for at man eventuelt nærmere kan studere disse Statsregnskaber og se, at Tallene er, som jeg her har udtalt.

Der blev udtalt, bl. a. af den højtærede Forsvarsminister, at vor Sagkundskab vil ikke sige god for Ordningen af 1922. Det er hele Tiden blevet hævdet fra vor Side, at naar man gennemfører en ny Militærordning, er det Rigsdagen, der bestemmer de finansielle Rammer, og først i anden Linie kommer Sagkundskaben. Jeg skal for Resten — paa den Foranledning, der er givet nu gennem den højtærede Forsvarsministers Udtalelser om, hvor man skulde henvende sig for at faa en Sagkundskab, der vilde sige god for Ordningen af 1922 — sige, at jeg tror, den højtærede Minister kan henvende sig til sine Chefer: Chefen for Generalkommandoen og Chefen for Generalstabten. Det ser jo i øvrigt ud til efter Udtalelser, der er kommet frem netop i den allerseneste Tid, at efterhaanden som man faar Ordningen af 1922 ført ud i Livet, indser man, at den er ganske god; det indrømmes med ganske faa Undtagelser af næsten hele Befalingsmandspersonalet, at det i Virkeligheden er en god Ordning, vi fik i 1922. Bevares, de kunde ønske adskilligt mere, det ved vi saa ud-

mærket godt, men dér er det, vi fra Venstres Side hævder, at de finansielle Rammer, dem er det udelukkende os, Rigsdagen, der bestemmer, og det er først i anden Linie, vi forhandler med Sagkundskaben. Jeg forstaar i det hele taget ikke, at man fra socialdemokratisk Side gentagende saa stærkt rykker frem med Sagkundskaben, for de Herrer agter jo ikke selv i mindste Maade at lytte det fjerneste efter, hvad Sagkundskaben maatte have at berette angaaende de militære Forhold.

Hvis man endelig skulde nævne, hvad der maaske kunde være et svagt Punkt ved Ordningen af 1922, saa er det vel nok Reservebefalingsmandsinstitutionen. Det var jo af økonomiske Grunde, vi i saa stor Udstrækning gik fra Liniebefalingsmænd og over til Reservebefalingsmænd, fordi vi kunde have de sidste saa meget billigere. Nu er det — som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde opmærksom paa — et fundamentalt Led i hele Ordningen af 1922, at disse Reservebefalingsmænd selvfølgelig skal have den nødvendige aarlige Indkaldelse, for at de kan blive tilstrækkelig dygtige Førere indenfor Hæren, og det er altsaa dette, man nu vil forhindre gennem de Ændringsforslag, der er stillet fra Regeringens Side.

Maa jeg endelig sige, at vi fra vor Side har aldrig talt store Ord om denne Ordning af 1922, aldrig. Vi har tværtimod hævdet, at det er begrænsede Opgaver, denne Forsvarsordning i det hele kan løse, men vi har ment, at den kunde løse de Opgaver, der i Øjeblikket stilles os som neutral Stat. Vi ønsker ikke Valg, men vi er naturligvis ikke Herrer over, hvorvidt vi skal ud i et Valg. Vi ønsker ikke Valg, fordi et Valg eller det at have Valg hvert Aar i Virkeligheden holder hele Vælgerbefolkningen i en permanent politisk Uro, og det er temmelig sikkert ikke heldigt; jeg tror, man skulde se saaledes paa Sagen, uanset hvilket Parti man tilhører. Og vi ønsker naturligvis langt mindre en Forfatningskamp; dog, begge Dele kan jo blive os paatvunget, og saa er vi parate til at møde det Øjeblik, der bliver kaldt. Men jeg tror nu alligevel, at de Herrer kunde forregne sig, hvis man paa ny mener, at Forsvarssagen er et velegnet politisk Springbræt; det kunde jo være, at de ikke kom over, men blev siddende paa Ryggen af deres politiske Kæphest.

Pürschel: Naar jeg har begæret Ordet, er det ikke, fordi jeg i og for sig har saa